

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 200/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. so sídlom v S., zastúpeného advokátom JUDr. B. K., Advokátska kancelária, V., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 druhej vety, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co 151/05-50 zo 16. novembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. so sídlom v S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2006 doručená sťažnosť P. so sídlom v S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. B. K., Advokátska kancelária, V., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 druhej vety, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jeho práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol k dohovoru“)

rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 151/05-50 zo 16. novembra 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva že vo veci vedenej na Okresnom súde Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 101/98 sa žalobca M. I. domáhal proti sťažovateľovi zaplataenia členského podielu v družstve v sume 451 913 Sk s prísl. Okresný súd rozhodol v tejto veci rozsudkom č. k. 8 C 101/98-21 z 19. marca 1998 (právoplatným 24. marca 1998), ktorým zaviazal sťažovateľa uhradiť žalovanú sumu vrátane jej príslušenstva a trov konania, pričom v tejto veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), proti ktorému nebolo prípustné odvolanie.

Sťažovateľ následne zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 101/98 rozhodoval vecne nepríslušný súd, a preto podal v tejto veci návrh na obnovu konania, ktorý bol uznesením okresného súdu zamietnutý. Krajský súd uznesením č. k. 1 Co 140/00-57 z 19. apríla 2000 toto uznesenie okresného súdu týkajúce sa obnovy konania potvrdil a v rámci jeho odôvodnenia vyslovil právny názor, že nedostatok vecnej príslušnosti okresného súdu síce nie je dôvodom na obnovu konania, ale znamená, že rozsudok vydaný vecne nepríslušným súdom nemôže byť podkladom pre výkon rozhodnutia.

Okresný súd poverením sp. zn. Er 332/98 z 3. apríla 1998 poveril súdneho exekútora JUDr. M. F. na základe žiadosti vykonaním exekúcie, ktorej exekučným titulom bol rozsudok č. k. 8 C 101/98-21 z 19. marca 1998. Súdny exekútor 24. apríla 1998 a 24. augusta 1998 vykonal súpis hnutelných vecí patriacich do majetku sťažovateľa ako povinného. Následne došlo v tomto exekučnom konaní k predaju hnutelných vecí sťažovateľa v rámci dražby pod ich cenu stanovenú znaleckými posudkami.

Sťažovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal opakovane zastavenia exekúcie návrhmi z 11. decembra 1998 a 26. mája 2000. Návrh sťažovateľa z 11. decembra 1998 bol zamietnutý uznesením okresného súdu č. k. Er 332/98-16 z 12. augusta 1999.

K zastaveniu exekúcie došlo až uznesením okresného súdu č. k. Er 332/98-20 z 24. júla 2003 (právoplatným 16. augusta 2003), v ktorom okresný súd konštatoval, že neboli splnené procesné predpoklady, ktoré sa vyžadujú na to, aby exekučný titul bol podkladom na exekúciu.

Sťažovateľ následne podal okresnému súdu žalobu proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky o náhradu škody v sume 687 993 Sk z titulu nesprávneho úradného postupu súdu, ktorá bola zaevidovaná pod sp. zn. 2 C 209/03. Nárok na náhradu škody sťažovateľ odôvodnil nesprávnym úradným postupom súdu v rámci exekučného konania týkajúceho sa občianskoprávnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 101/98, v ktorej *„rozhodol okresný súd ako vecne nepríslušný a naviac povolili podľa nevykonateľného rozsudku exekúciu“*. Vykonaním exekúcie do času, keď bola pre neprípustnosť zastavená, vznikla sťažovateľovi škoda vo výške 687 993 Sk.

Okresný súd túto žalobu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 2 C 209/03 zo 7. júla 2005 (ďalej len „rozsudok zo 7. júla 2005“) zamietol.

Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľom rozsudkom č. k. 6 Co 151/05-50 zo 16. novembra 2005 (ďalej aj „rozsudok zo 16. novembra 2005“) rozsudok zo 7. júla 2005 potvrdil.

Sťažovateľ sa podnetom zo 6. februára 2006 adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) domáhal, aby Generálny prokurátor Slovenskej republiky po preskúmaní zákonnosti rozsudku zo 7. júla 2005 v spojení s rozsudkom zo 16. novembra 2005 podal proti nim mimoriadne dovolanie podľa § 243e a nasl. OSP. Krajská prokuratúra v Prešove z poverenia generálnej prokuratúry listom z 10. marca 2006 (doručeným 14. marca 2006) sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet ako nedôvodný odložila.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že v tomto prípade *„bola vykonaná exekúcia, ktorá nemala vôbec prebehnúť, s ohľadom na fakt, že rozsudok Okresného súdu vo Svidníku, ako vecne nepríslušného súdu na konanie, nie je vykonateľným rozhodnutím.“*

Postupom štátneho orgánu, Okresného súdu vo Svidníku, bola žalobcovi (sťažovateľovi) spôsobená škoda v rozsahu hodnoty hmotelných vecí, ktoré boli exekúciou odstránené z majetku žalobcu (sťažovateľa).

Škodu predstavuje súčet hodnôt vecí odstránených z majetku žalobcu (sťažovateľa) v exekučnom konaní. Vychádzajúc zo znaleckých posudkov, ktorými bola stanovená ich hodnota, jedná sa o sumu 687.993,- Sk“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ako i § 2 OSP a následne uviedol, že povinnosť skúmať aj bez návrhu zákonnosť exekučného titulu vyplýva priamo zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale aj z ďalších ustanovení zákonov ukladajúcich súdu povinnosť dbať na dodržiavanie zákona.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nasledovne:

„1. Podľa § 56 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ústavnom súde) rozhodol, že Krajský súd v Prešove rozsudkom č. j. 6 Co 151/05-50- zo dňa 16. 11. 2005 porušil

a) článok 46 ods. 3 a článok 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

b) článok 1 Dodatku protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.) v spojení s článkom 12 ods. 1 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky.

2. Podľa § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b/ a d/ zákona o ústavnom súde:

a) zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. j. 6 Co 151/05-50- zo dňa 16. 11. 2005,

b) vrátil vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie s právnym názorom, že k vydaniu rozsudku došlo v rozpore s Ústavou SR.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

K porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru v predmetnej veci malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 151/2005-50 zo 16. novembra 2005.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 209/03-35 zo 7. júla 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 151/05-50 zo 16. novembra 2005 nadobudol právoplatnosť 15. decembra 2005.

Sťažnosť sťažovateľa z 3. apríla 2006 bola daná na poštovú prepravu 10. apríla 2006 (ústavnému súdu bola doručená 11. apríla 2006).

Sťažovateľ v predmetnej veci podal listom adresovaným generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e a nasl. OSP.

V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd vyslovil, že mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ nemôže uplatniť osobne a s ktorým sa ako právny účinok nespája priame odstránenie opodstatnene namietnutého porušenia ústavného práva alebo slobody, nemá povahu účinného právneho prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, teda takého právneho prostriedku, ktorý musí sťažovateľ vyčerpať skôr, ako sa v konaní pred ústavným súdom môže uchádzať o ochranu svojich práv podľa čl. 127 (mutatis mutandis II. ÚS 34/99).

Podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nemožno považovať za využitie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde. Pre posúdenie otázky zachovania lehoty v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je preto rozhodujúce, kedy bolo sťažovateľovi doručené oznámenie o odložení jeho/jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania (14. marec 2006), ale dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu (15. december 2005).

Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 21. júna 2006